

Bjørn Elmquist (RV):

Lad mig først om justitsministerens lovforslag sige, at det støtter Det Radikale Venstre.

Jeg må indrømme, at jeg hele tiden har svævet i den retsvildfarelse, at optrådte man sådan, som jeg har set det beskrevet flere gange, og politiet altså rent faktisk kunne dokumentere det over for domstolene, ville en dommer sige: Det er en omgåelse af loven.

Om man handler den samme mængde på én gang inden for 1 time eller man handler den samme mængde i 10 små handler inden for 1 time, er for mig at se flintrende ligegyldigt.

Derfor blev jeg meget overrasket, da vi i forbindelse med politiets målrettede aktioner på Vesterbro fik en tilbagemelding om, at domstolene åbenbart ikke betragter gentagne tilfælde af små handler som en omgåelse, og derfor synes jeg, dette forslag om, at det er at betragte som en betydeligt skærpende omstændighed, at der er tale om gentagne tilfælde af salg også af ganske små mængder, er nødvendigt. Og da vi jo hele tiden har ment, at det skal være strafbart at foretage den slags handler, har vi i Det Radikale Venstre ingen problemer med dette forslag, tværtimod. Så langt, så godt.

Således som fru Dorte Bennedsen også svarede på de spørgsmål, der blev rettet til hende, er vi helt på det rene med, at dette ikke er løsningsen på narkoproblemerne – jeg kan se, at hr. Bruno Jerup allerede er på vej tilbage til sin plads; han ville vel ellers have spurgt mig, om vi måske troede dét. Nej, det tror vi selvfølgelig ikke, men når vi har en lov, der forbyder handel med euforiserende stoffer, må vi også sikre os, at den bliver efterlevet, og at den ikke bare omgås på den lettest mulige måde.

Det er muligt, at problemet flytter andre steder hen. Det er i hvert fald helt sikkert, at vi også skal søge at tage andre midler i anvendelse for at bekæmpe det. Vi har selvfølgelig også haft indflydelse på, hvordan forslaget og bemærkningerne er kommet til at se ud, og ligesom fru Dorte Bennedsen har også jeg hæftet mig meget ved det, der står i bemærkningerne under punkt 3.2. om de personer, som selv er narkomaner, og som netop driver denne form for handel for at dække deres behov for de stoffer, som de er afhængige af, og at man på det område vil prøve at øge behandlingen af dem, når de afsoner deres frihedsstraf.

I den forbindelse har jeg nævnt over for ministeren – og jeg vil da også gerne nævne det her i Folketingssalen – at de forsøg, der kører i Fyns

Amt og i Helsingør Politikreds, ser vi i Det Radikale Venstre meget gerne udvidet til andre dele af landet, i det omfang det er muligt. Men vi er med på, at så længe det er forsøgsordninger, er det måske klogt lige at se, hvordan disse forsøgsordninger spænder af, før de udvides til alle andre dele af landet. Men det er i hvert fald vores vurdering, at en ganske stor del af de mennesker, der nu kommer ind i billedet her, og som vil blive udsat for den skærpede strafudmåling, vil være den slags mennesker, som fru Dorte Bennedsen vistnok kaldte nogle sølle stakler.

Man kunne fristes til at lægge følgende tanke frem til overvejelse: Sundhedsudvalget og Socialudvalget har i sommerens løb aflagt besøg i Zürich og i Bern, og nogle af os har i den forbindelse set de forsøg, man har kørende dér, og hvis vi havde noget tilsvarende i gang herhjemme, hvor mange af de narkohandlere, som står på Vesterbrogade og andre steder, og som vi nu ved politiets og domstolenes hjælp får givet nogle skærpede straffe, ville overhovedet være der, hvis vi havde den slags forsøgsordninger kørende i Danmark?

Vi er ikke i min egen folketingsgruppe afklarede med hensyn til, om man bør iværksætte disse Zürich-forsøg i Danmark. Vi ved, at der er nedsat en ministeriel arbejdsgruppe, og den vej kommer der så nogle meldinger, og på et eller andet tidspunkt tror jeg også vi her i salen bliver nødt til at tage stilling til, om vi nu mener, at det er en tilrådelig, forsvarlig og god idé også at iværksætte disse forsøg herhjemme i Danmark. Men det er altså en tanke, som jeg ikke kan skubbe fra mig: Hvor mange af dem ville stå der, hvis vi havde disse forsøg kørende i Danmark?

Vi fik i Zürich påvist, at en ganske stor del af de mennesker, der fik udleveret heroin, og som indtog stoffet på stedet, så de ikke kunne gå ud og sælge det, fungerede i hverdagen. Vi hørte om en, der var sekretær på et kontor, og vi hørte om en, der var mekaniker på et bilværksted, og disse mennesker levede altså et normalt liv, når de fik stoffet på denne måde.

Det er selvfølgelig også et spørgsmål om menneskeværdsomhed og om, hvad vi skal pålægge vore læger at deltage i, og sådan noget. For disse mennesker er jo på stoffer, og der er i og for sig ikke noget afviklings- eller afvænningsaspekt i disse Zürich-forsøg, ikke umiddelbart i hvert fald, og det er jo nok det springende punkt.